

1976- שנת ההתמסדות מאת ד"ר מיכאל שניידמן

בתחילת השנה בדמינטון היה קיים, בצורה זאת או אחרת, ב 8 מקומות בארץ – אשדוד, אשקלון, גבעתיים, חיפה, פרדס-חנה, ראשון לציון, קיבוץ צרעה ואוניברסיטה עברית בירושלים. הגיע הזמן להתארגן באופן רשמי ואכן כך עשינו. מיסדנו את הענף באגודה ישראלית לבדמינטון. אגב, היה דיון בנוגע לשם העברי למשחק. חשבנו שהמילה "נוצית" היא המתאימה, אך השם לא נקלט ולאט-לאט כולנו התרגלנו ל"כדור נוצה". בשמה של האגודה נרשם, כמובן, השם הבינלאומי. יוסף גפן נבחר לנשיא, דר. מיכאל שניידמן לסגנו ודוד הינדן מיפו למזכיר. בלי קביעה רשמית בעניין, ג'ף היה יותר פעיל בקשרים בינלאומיים ו"פוליטיקה" בארץ ואני התמקדתי יותר בתחומים המקצועיים, אך הכול נעשה יד ביד, בהסכמה ובשיתוף. לקראת סוף השנה קיבלנו גם הכרה של רשות הספורט והבטחה לתמיכה רוחנית ותקציבית. בזירה הבינלאומית, דווקא, לא היה חלק כל כך. 2 מדינות התנגדו לקבלנו לאיגוד הבינלאומי. האחת לא הפתיעה איש – אירן. השנייה – שבדיה. כן הפתיעה. עד היום אין לנו מושג איך ולמה. הנושא הועבר לאסיפה הגדולה ושם הכול הסתדר.

ההצלחה הגדולה בפעילות "הפוליטית" שלנו הייתה הכללת בדמינטון במשחקי המכבייה ה-10 ב 1977. למען האמת, הופתענו קצת כאשר קיבלנו תשובה חיובית מכיוון, שקודם לכן התייחסויות לפניות שלנו היו מנומסות ומתחמקות. הסתבר, אחר-כך, שמכבי עולמי, במיוחד האנגלים, הפעילו לחץ כבד וגרמו, בעצם, להחלטה חיובית. יחד עם זאת ברור, שללא פעילות שלנו גם הלחץ מרחבי העולם לא היה עוזר.

בארץ החלו לקרות דברים חשובים ולכמעט כולם אפשר לשים כותרת "לראשונה בארץ":

חשבתי שלא ניתן לפתח ענף ספורט כלשהו וגם לא בדמינטון מבלי שיש מדריכים ומאמנים. פעלתי רבות על מנת לארגן קורס ברמה כלשהי ובסוף מכון וינגייט הסכים לערוך את קורס מדריכים הראשון בארץ. הקורס התקיים בין 19.11.76 לבין 5.2.77 בקיראון. אני ניהלתי והעברתי את הקורס, השתתפו בו מרצים מבית ספר למאמנים של מכון וינגייט. יוסף גפן וויקטור יוסים עזרו לי המון בהרצאות מקצועיות ובשיעורים. התחילו את הקורס 22 חניכים, 18 סייעו וקיבלו תעודת מדריך בדמינטון בישראל. ביניהם היה גם ניסים דוק – אז הוא היה אלוף ישראל לנוער ובעתיד נעשה אלוף בבוגרים. יש לציין שהרוח הכללית הייתה מעולה. הקורס התקיים, בעיקר, בסופי שבוע ואנשים באו ממרחקים, על חשבונם וחלק אף נשאר ללון בשקי שינה באולם ספורט, על הרצפה. היינו כולנו משפחה מאוחדת – משפחת בדמינטון.

מרכז הפועל ניסה לקדם את תודעת הבדמינטון במדינה באמצעות ספורט עממי. חשבתי שכל פעילות היא לטובה וארגנתי ביוני 1976 אירוע ראשון בסוגו במרכז הימי קסריה שהיה אז מרכז ארצי לאירועי ספורט עממי. פעילות זו ואחרות הובילו בהמשך להתפתחות תחרותית במסגרת מרכז הפועל.

הדבר הבא, שהוא בעל חשיבות בעיני, אשר החל בשנת 1976 – הוא היציאה הראשונה של קבוצת שחקני בדמינטון לתחרויות בחוץ לארץ. אומנם, תחרויות ידידותיות, אך גם זאת היא התחלה. קבוצת פרדס-חנה הוזמנה להשתתף בהחלפת משלחות עם מועדונים מדנמרק, גרמניה מערבית (אז עוד היו שתי גרמניות) והולנד. איש לא מימן את הנסיעה ולכן יכולנו לשתף רק את אלה שהסכימו לשאת בהוצאות וגם לארח את ביקור הגומלין בשנה שלאחר מכן.

הקבוצה הייתה מורכבת ממבוגרים ונוער. איתי נסע בני רמי, עם ראובן קוק-בנו בועז וגם גדי קגנוביץ ודני דניאל מזיכרון יעקב. מכיוון שהינו, כאמור, משפחת בדמינטון אחת צירפנו גם את יואל גפן (בנו של גף) ואת יהודה בן שימול מאשדוד.

בעיר אולבורג שבדנמרק הוזמנו לסיור במתקני ספורט בעיר. חשבנו שיהיה סיור קצר, אך הסתבר שבעיר של 150 אלף תושבים יש 120 מגרשי כדורגל ו 70 אולמות ספורט וזה מבלי לספור מכוני כושר ומתקנים נוספים. תתארו לעצמכם את ההרגשה של ילדי פרדס-חנה שהיו שם אז שני אולמות ספורט-המסוגלים להכיל מגרש בדמינטון אחד – ואף מגרש כדורגל אחד. האולם ששחקנו בו היה אולם מיוחד לבדמינטון ובאולינג בלבד. בקומה הראשית אולם עם 6 מגרשי בדמינטון, למטה אולם באולינג ולמעלה קפיטריה. זה היה אולם די טיפוסי אצלם. הגישה בדנמרק היא גישה משפחתית. כאשר ילדים משחקים

בדמינטון הורים מבלים בקפיטריה ורואים את האימון מלמעלה. כאשר הורים משחקים, אז הילדים למטה בבאולינג- כפי שרמי ובוועז בילו שם כל רגע פנוי. כך משפחה מבלה ביחד שעות רבות במשך השבוע ובסופי שבוע. אגב בדמינטון בדנמרק הוא שיעור חובה בבית ספר, בנוסף לשיעורי התעמלות רגילים. לכן לא פלא שכל דני מכיר את המשחק.

ומה עם התחרויות? הפסדנו, אבל למדנו הרבה. בין היתר, ראינו גם יחס לתחרויות עצמה. המארחים חששו ממני ולכן בכל משחק ששיחקתי, גם במשחקי זוגות מעורבים ששם שיתפנו פעולה עם בנות דניות, תמיד התייצב מולי השחקן הטוב שלהם. הם לא רצו להפסיד שום משחק ואכן לא הפסידו. בגרמניה היינו בעיר קטנה זוננשטדט, לא וויתרנו על ביקור מצמרר במחנה השמדה ברגן-בלזן הלא רחוק משם. לקחו אותנו גם לחווה מפורסמת לגידול ואילוף נשרים. לא סיפרו לנו שחווה זו הייתה אהובה על היטלר. הכול יפה ופסטוראלי. מצאתי את עצמי לוקח את המשלחת כולה הצידה ומסביר להם את משמעותו של נשר כסמל של נאצים ולצורכי מה בנו וטיפחו את החווה – ידעתי זאת מין ההיסטוריה. אבל החווה המיוחדת במינה, חווה שלא ניתן לשכוח, ציפתה לי דווקא במגרש הבדמינטון. במפגש עם הגרמנים ניצחתי את השחקן מס' 1 שלהם. אחר-כך הוא ניגש אלי וביקש לשחק עוד משחק. בתמימותי הצעתי לו לשחק עם יואל-מס' 2 שלנו. הרי זה מפגש ידידות ואיתי כבר שיחק. הוא אמר: "לא ... איתך!". היה משהו בצורת פנייתו, מבט עיניו ובטון דיבורו. המשהו הזה נתן לי להבין שהגרמני הזה לא מסוגל לסבול את הבושה הזו- הרי הוא הפסיד ליהודי! הוא הרגיש חובה לתקן זאת, למחוק מעצמו את החרפה הנוראה. הוא רצה נקמה. הסכמתי וחזרתי למגרש. את המשחק הזה לא ניצחתי, אלא קרעתי אותו לגזרים! הרגשתי כיהודי הלוחם בנאצי. הוא עזב את האולם הרוס ולא פגשנו אותו שוב. בהולנד התארחנו בקטוויק המפורסמת מספרי ילדים וביקרנו גם בהארלם, במועדון בדמינטון המוביל בהולנד. שם הזדמן לנו לראשונה לראות את השחקנים הטובים באמת, שחקני הצמרת האירופאית. לראות ולהתפעל.

ומה בארץ? אליפויות פרדס-חנה ואשדוד היו נחמדות מאד.

בפרדס חנה בגיל עד 12 השתתפו 16 שחקנים, כאשר הקטנים של פרדס-חנה מפגינים עליונות:

1. ארז רביד
2. עופר לוי
3. בועז קוק
4. רמי שניידמן

לעומת זאת בגיל 13-18 (9 משתתפים) שולטים שחקנים מאשדוד:

1. ניסים דוק
2. מישל זירי
3. יצחק סרויה- אף הוא אלוף ישראל עתידי.

יצחק וניסים, אלופי ישראל בזוגות לעתיד הפסידו בגמר למישל זירי ויהודה בן שימול. גדי קגנוביץ ויעקב מרקוביץ מפרדס-חנה תפסו את המקום השלישי. בזוגות עד גיל 12 ניצחו ארז רביד ועופר לוי, במקום השני- רמי שניידמן וירון מיכלזון.

כרגיל התחרות בפרדס-חנה נערכה ביום העצמאות. ביום הזה מתקיימת בפרדס-חנה תהלוכה ססגונית- "שומרוניה", בה משתתפים מפעלים וארגונים שונים, גם ארגוני ספורט. השתתפנו גם אנחנו והיינו יצירתיים מאד. קשרנו חבלים כך שיצרנו מגרש נייד. השחקנים החזיקו את הפינות, עוד שניים הלכו עם רשת וכך עברנו ברחובות פרדס-חנה בין הקהל הרב. מדי פעם נעצרנו, הנחנו את המגרש על הארץ וארז עם עופר הדגישו משחק. ההצלחה הייתה אדירה והרבה ילדים הצטרפו לחוג.

באליפות אשדוד פתוחה תוצאות המשחקים היו דומות. גיל עד 12- ארז רביד הראשון, עופר לוי השני, רמי שניידמן הרביעי ורק במקום השלישי הפעם ירון מיכלזון. בזוגות ניצחו ארז ועופר, אשר גברו בגמר על אבי בן שושן ומכס דוודה מאשדוד. רמי וירון במקום השלישי.

בגיל עד 14 מנצח יצחק סרויה, השני אברהם הס, השלישי משה בן ששון. בגיל מעל 15 ניסים דוק גובר על יצחק סרויה בגמר, יהודה בן שימול שלישי ואברהם הס הרביעי. אז אפשר היה להשתתף בשני הגילאים באותה תחרות. ניסים ויצחק ביחד ניצחו בזוגות.

באליפות ישראל פתוחה השתתפו 36 שחקנים מישראל, אחד מדנמרק ואחת מהולנד.
גולת כותרת של תחרות זו היה משחק ביני לבין ויקטור יוסים, הפעם הצלחתי לנצח, אך ממש לא בקלות – 17:14, 18:17. יהודה בן שימול היה השלישי. במשחקי זוגות אני וויקטור קיבלנו קרב של ממש, כשניצחנו את יצחק סרויה ויהודה בן שימול רק ב 17:14, 17:14. בגמר גברנו על ניסים דוק ומישל זיכי. יצחק ויהודה זכו בארד.

לשמחתנו הגדולה היו גם תחרויות נשים. ההולנדית טינקה הוף ניצחה בגמר את פלומה רייכברט מגבעתיים. בזוגות היא שיתפה פעולה עם דבורה-אשתו של גף. זאת הייתה אחת מההופעות הנדירות של דבורה בתחרויות וכנראה, חבל שכך. הרי הן ניצחו בתחרות לאחר ניצחון בגמר על פלומה רייכברט וטובי קוויל בתוצאה צמודה מאד – 15:8, 13:18, 18:16.

ולבסוף- הליגה הישראלית החלה את דרכה! ארגנתי גביע נודד, כתבתי תקנון, קראתי למפעל "גביע פיתוח". השם לא נקלט ומהר מאד התחלנו לקרוא לתחרות בשמה האמיתי – ליגה. השתתפו במפעל הזה בשנתו הראשונה 8 קבוצות: אשדוד "א" ו"ב", ראשון לציון, גבעתיים "א" ו"ב", פרדס-חנה "א" ו"ב", אשקלון.

התקיים סיבוב ליגה מלא ואחריו 4 הראשונות יצרו בית עליון והנותרות- בית תחתון. הדירוג הסופי של ליגת 1976 הוא:

1. מכבי אשדוד א
2. הפועל פרדס-חנה א
3. מכבי אשדוד ב
4. אשקלון

אחת מקבוצות גבעתיים פרשה, היתר שחקו חלק מהמפגשים, אך לא סיימו את הסבב.
מכבי אשדוד "ב" גברה על אשקלון בזכות הפרש סך הנקודות הקטנות. שני המפגשים הסתיימו בתיקו 3:3 עם שוויון במערכות 14:14 ובנקודות הקטנות היה יתרון לאשדוד 340:354.
להלן תופסי משחקים מותחים ומכריעים: